

НАМ'ЯТАМО МИНУЛЕ
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Свобода", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНІОСОУ: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII Ч. 75.

ДЖЕРЗІ СІТІ: НЬО ЙОРК.

ЧЕТВЕР, 22-го КВІТНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK.

THURSDAY, APRIL 22, 1976

No. 75. VOL. LXXXIII

Помер о. Іриней Назарко, ЧСВВ, видатний церковний діяч, науковець, історик і автор

Оттава, Канада. — Отець д-р Іриней Назарко, ЧСВВ, видатний душпастир та церковний діяч і науковець, дійсний член НТШ, редактор і автор багатьох праць, головно з історії Церкви, помер несподівано на 71-му році життя та 42-му році священства, у Василіанському монастирі в Оттаві 20-го квітня 1976. Тіліні останки Покійного будуть зложені на вічний спочинок на Василіанському цвинтарі в Мондері, Алберта, 23-го квітня.

Св.п. о. Іриней Назарко

Св.п. д-р Іриней Назарко, ЧСВВ, походив з Тернополя, Західна Україна. В роках 1932-1944 був головою Марієвського Т-ва Молоді у Львові та редактором його видань. У 1946-му році переїхав до Канади та був редактором василіанського журналу "Світло". Від 1950-го року був професором історії Української Католицької Церкви в Католицькому університеті в Монреалі, а в 1953-му році переїхав до Рі-

Українська громада візьме участь у Міжнародному Ярмарку у Філадельфії

Філадельфія, (ІАС). — Уже цього тижня в дні 23 (п'ятниця) по 25 квітня (неділя) ц.р., відбудеться тут Міжнародний Ярмарок, що його влаштовує Центр Національних Служб (давніше популярно називався Інтернаціональний Інститут) в Конвеншен Голл. В цьому ярмарку бере участь більше 50 національних груп. Також українська група буде цього року належно репрезентована у кожній ярмарковій ділянці.

Загальним керівником української групи є пані М. Мазур та пані інж. Л. Дяченко. Поодинокі діячки мають своїх керівників, які входять до загального Міжнародного комітету, а саме: керівником харчової ділянки є пані Е. Новаківська, а декілька відділів СВА подбає про те, що українська кухня буде працювати на протязі повних 3-ох днів.

Мистецька ділянка має досвідченого керівника інж. С. Пушкар, а на нашій виставці народного мистецтва буде чинним теж показ писання українських писанок (пані М. Мазур).

Керівником ярмаркової станки є пані М. Ганусей, а п'ять наших крамниць дадуть свої вироби на продаж:

Комітет 200- і 100-річчя стейту Коннектикат планує концерт

Гартфорд, (П.Ш.). — 10 квітня ц.р. відбулося тут чергове засідання Стейтвого Комітету 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення, при участі 23-ох членів з поодиноких місцевостей стейту Коннектикат.

Засідання відкрив голова Комітету проф. І. Телюк, вітаючи учасників та подаючи порядок нарад.

Пані С. Радю, голова Імпресової комісії, подала загальні інформації про підготовку концерту на день 6 червня 1976 року. Головним промовцем в українській мові буде д-р М. Снігурович, а в англійській мові І. Селеман.

У концертній частині виступлять злучені хор стейту Коннектикат під диригентурою інж. А. Пришляка, молодіжні та танцювальні групи, піаністка Орися Цибрівська, челист Нестор Цибрівський і Танцювальний Ансамбль СУМА — Осередку Нью-Йорк — під мистецьким керівництвом Олега Гензя. Концертною частиною проведуть п. Дубно.

З цієї нагоди Фінансова комісія, яку очолює С. Соколюкський, підготувала до друку програмову книжку, де схочі можуть подивитися свої привіти і оголошення.

Видавничу Комісія, очолювана д-ром М. Воскобіяніком, збирає з громад відповідні матеріали для видання історії про українське життя, з відповідним вступним словом, що його опрацює проф. І. Телюк.

В найближчому періоді Пропагандна комісія (Е. Гулич) подаватиме відповідні публікації в зв'язку із запланованим концертом. Також на останньому засіданні прийнято проект летючки, укладу д-ра М. Снігуровича, яка в найближчому часі повинна з'явитися громадам.

Крім запропонованих провідних діячів з українського і американського політичного світу, — запрошено дозвіл губернатора А. Грассо і двох стейтсменів сенаторів і конгресменів.

Професори Прицак і Богатюк на науковій конференції в Сиракузах

Сиракузи, Н. Й. — В суботу, 24 квітня ц.р. тут в Ле Мойн Коледжі відбувається Наукова Конференція на тему — "Шукання за свободою: східноєвропейські країни в 1976 р." Конференцію влаштовує Ле Мойн Коледж при співучасті Українського Комітету 200-річчя Америки і 100-річчя українського масового поселення в Америці, Комітет 200-річчя Ле Мойн Коледжу та Комітет Повелеючих Націй в Сиракузах.

У Конференції беруть участь професори семи американських університетів і коледжів, спеціалісти різних дисциплін в таких сучасних повелеючих країнах Східної Європи, як Україна, Чехо-Словаччина, Польща, Угорщина, Балтійські країни та Югославія.

З українських професорів виступлять: академік проф. Омелья Прицак, директор Українського Дослідного Інституту при Гарвардському університеті та професор кафедри української історії ім. Михайла Грушевського при університеті, з науковою доповіддю: "Небезпечне становище гуманістичних наук в сучасній Україні" та проф. економіки Ле Мойн Коледжу д-р Микола Ю. Богатюк, голова Українського Комітету 200-річчя і 100-річчя в Сиракузах, секретар Постійної Конференції Українознавчих Студій при Гарвардському Українському Дослідному Інституті та організатор цієї наукової Конференції.

На Конференції: "Шукання за свободою: східноєвропейські країни в 1976 р." з науковими доповідями виступлять також: професор права Ньюйоркського університету і науковий секретар Чехословацької Академії Наук в ЗСА Джон Ленекс — "Конституційні розвідки в Чехо-Словаччині після II Світової війни"; професор економіки Сиракузького університету і колишній міністер уряду Югославії Ненад Попович — "Економічна система Югославії, як функція політичних розвідок"; професор історії університету Ферлі Діксон Алігредас Ляндбергс — "Культурні проблеми в сучасній Литві, Латвії та Естонії"; професор літератури Ньюйоркського стейтвого університету в Олбані Джозеф Соверфі — "Шукання за свободою в угорській літературі та літературознавстві"; та професор історії Колумбійського університету Анджелі Камініскі — "Новітні політико-історіографія: організаційна структура, школи, тематика та ідеї".

Керівником і президентом Конференції є проф. Микола Богатюк, а модератором панелю: "Що привнес Східній Європі лабуніве?" — проф. політичних наук Ле Мойн Коледжу Антоні Вускар. Конференцію відкрив о. Джон Дінін, віце-президент для академічних справ і декан Ле Мойн Коледжу, а промову під час відкриття сказав о. Вільям О'Галоран, президент Ле Мойн Коледжу. Праці Конференції публікуватимуться друком.

Проф. Яр. Рудницький кінчає головування в Департаменті слайстики Манітоського університету

Вінніпег (Д.С.). — Тут стало відомо, що основним і організатором Департаменту слайстики Манітоського університету — проф. д-р Яр. Рудницький уступити, на власне бажання, з головною в Департаменті з днем 31 серпня ц.р., очолюючи його від 1949 р. Окремий факультетський комітет під керівництвом декана д-ра Ф. Дж. Стамбука займеться підшукуванням нового голови.

З українців-професорів у склад цього комітету ввійшли: д-р Семен Потгоріль та д-р Іраїда Тарнавецька, а з студентів: Олена Дем'янчук і А. Шимчик. Вибраний цим Комітетом новий голова департаменту перейме урядування з днем 1-го вересня 1976 р. В привітанні з довголітню працю проф. Рудницький був нагороджений університетом орбіним кружком із відповідною декляцією, а Департамент слайстики видав у 1975 р.

Проф. д-р Я. Рудницький

його біо-бібліографію п. н. "Скрипта манент". Окремо публікується "Науковий збірник" на його пошану за редакцією проф. Г. Д. Вібе з статтями таких учнів, як проф. К. Віда, Ю. Войко, Д. Георгаска, Ю. Шевельов, Г. Наконечна, В. Чопик й ін.

ДВОМОВНА ЗБІРКА ТВОРІВ В. СИМОНЕНКА „ГРАНІТНІ ОБЕЛІСКИ” ПОЯВИЛАСЯ ДРУКОМ У ЛЮКСУСОВОМУ ВИДАННІ „СВОБОДИ”

Джерзі Сіті. — Минулого тижня, тут у в-ні "Свобода" появилася 144-сторінкова збірка вибраних творів українського поета-шестидесятижика Василя Симоненка під заголовком "Гранітні обеліски" в українському оригіналі та в англійському перекладі Андрія Чировського, студента другого року теології в Українському Католицькому Університеті в Рімі. Збірка включає оригінальні українські тексти і переклади на англійську мову 28-ох поезій, п'ятих оповідань і щоденника В. Симоненка. Книжка ілюстрована мистецькими рисунками Мотрі Ходковської, студентки третього року архітектури в університеті Купер Юніон в Нью-Йорку.

Крім перекладів, книжка включає аналіз творчості і особистості В. Симоненка пера перекладача, як рівнож ним пропонується біографічну сльветку В. Симоненка та деякі дані про перекладача і про ілюстрацію. Збірка перекладів творчості В. Симоненка — перший твір А. Чировського, 18-літнього сина проф. д-ра Миколи та Івонни Чировських, над якою він почав працювати будучи ще учнем середньосхільним в академії Сітон Голл. Деякі зразки його особистої творчості в англійській мові, як рівнож переклади українських поезій на англійську, поклалися і поклаються в англійському "Українському Тижневику".

А. Чировський володіє бездоганно українською мовою і в його дальших планах є видати збірник власної творчості.

Люксована збірка "Гранітні обеліски" коштує 5.00 доларів і її можна замовити в книгарні "Свобода", 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J. 07303.

Василь Симоненко

Андрій Чировський

Науковці дораджують „гострішу політику” ЗСА в ОН

Об'єднані Нації, Н. Й. — 16 науковців і осіб, які зв'язані з Об'єднаними Націями, передали у вівторок, 20 квітня, амбасадорів ЗСА до ОН Вільямові Скрентонові звіт, в якому твердять, що американська політика на тому міжнародному форумі тепер знаходиться в „стані безприкладного безладдя” і пропонують ряд заходів, які виправлять б ситуацію.

Звіт під назвою „Нова політика ЗСА відносно Об'єднаних Націй” вказує, що протягом останніх кількох років Америка поступово втрачає вплив в тій міжнародній організації, наприклад, в Генеральній Асамблеї комуністичні держави та країни „третього світу” часто переголосовують ЗСА та відкидають пропозиції американської делегації. Автори звіту пропонують, щоб ЗСА взяла на себе провід в створенні нової коаліції, до якої входили б також держави Західної Європи, Японія та дея-

В ОТТАВІ ВІДБУЛАСЯ ЕКУМЕНІЧНА МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНІ УКЦ В УКРАЇНІ

Оттава, Канада (інж. Степан Сямко). — Шостого квітня ц.р., в 6-й год. вечора, заходами Митрополита Максима Германюка та інших українських Владик, тут у приміщенні римо-католицької базиліки Нотр Дам відбулася величава екуменічна маніфестація з нагоди відзначення 30 роковин переслідування Української Католицької Церкви в Україні. В цій маніфестації прийняли участь 80 латинських єпископів, два кардинали та папський нунцій. Як правило, коли українці відзначають якісь болючі історичні події, роблять вони це переважно в своєму середовищі.

На цей раз, для відзначення цієї важливої події, Митрополит Максим Германюк, при допомозі Владик Ізидора Борецького, зумів закликати до участі всю римо-католицьку ієрархію Канади та Архиепископа англійської церкви.

Святоюним походом 80 єпископів, архієпископів, кардиналів і папський нунцій Анджело Пальмас та всі шість українських Владик увійшли до величавої базиліки для екуменічного відслуження української Святої Літургії в наміренні відновлення УКЦ в Україні.

Завдяки наполегливій активності сенатора Павла Юзика передні лавки базиліки зайняли достойні Каніадського Парламенту і Сенату, між якими були Дж. Кларк, лідер Консервативної партії, Волтер Бейкер,

Владика Митрополит Максим Германюк

председник цієї ж партії, Рей Гнатшин, його заступник, Степан Папроцький, пані Ренальд Ляпюнг, председник Сенату, генерал Романів, амбасадор з Чиле генерал Горачіо Арсі та численні представники різних етнічних організацій. Решту базиліки заповнили українські миряни зі своїм парохом о. Степаном Хмельарем. До успіху цього торжества внесли великий вклад також отці Василіани, які обслуговували місцеву парохію.

Перед Службою Божою місцевий оттавський Архиепископ А. Пюрд привітав присутніх, зокрема українську громаду.

Святу Літургію служили українські Владик в українській мові, а їм допомагали всі римо-католицькі єпископи, які мали англійський переклад (Заклики на стор. 5-й)

Митрополит Нікодим знову приїхав до ЗСА

Вашінгтон. — Митрополит Нікодим, особистий представник московського патріарха Пімена, знову приїхав до ЗСА і минулої неділі, 18-го квітня (Великдень за новим стилем) правив Службу Богу в „Церкві братства” у Вашингтоні. Приблизно Нікодіма інформують, що союська церковна делегація приїхала до ЗСА, щоб взяти участь у працях т. зв. „Християнського Комітету Миру”, який розпочав свої наради в понеділок, 19-го квітня, в місечку Віндзор в стейті Меріленд.

Приїзд Митрополита Нікодіма, який не користується в ЗСА великою популярністю, з огляду на свою близькість і співпрацю з органами КГБ, відбувся дуже непомітно. Разом з Митрополитом приїхав до ЗСА „священнослужитель” Алексій Стоян, керівник відділу внутрішніх відносин з баптистською Церквою. Як відомо, в 1963 р. А. Стоян розкрили були службовики Еф-Би-Ай, які агента КГБ і на протязі років американський уряд відмовлявся видати йому візу до ЗСА.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ВИСТАВКА ПИСАНОК

Мейплвуд, Н. Дж. — Минуло тижня в публічних бібліотеках цього міста відкрилася виставка українських писанок, яка триватиме до суботи, 24-го квітня. На виставку складаються писанки з приватних колекцій панів Д. Рак, Г. Кейбілі і Е. Харченко. В суботу, 17-го квітня, п-ні Е. Харченко, яка від років навчає малювання писанок, дала показ техніки малювання в приміщеннях бібліотеки Мейплвуду.

2,658.00 ДОЛЯРІВ ДЛЯ ПЛЮЩІВ

Філадельфія. — Комітет Оборони Валентина Мороза у Філадельфії переслав Леонідові і Татяні Плющам чек на суму 2,658.85 дол. зібраних на спеціальному коні, яке цей комітет відкрив в місцевій кредитівці 22-го січня, 1976-го року. Коні закрило 13-го квітня, а гроші Комітет вислав до родини Плющів на їхню адресу у Франції в середу, 14-го квітня.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТІ П. Г. КРИЧЕВСЬКОГО

Вашингтон, Н. Дж. — Комітет Української Вільної Академії Наук в ЗСА для сприяння перенесення тілних останків проф. В. Г. Кричевського і його дружини з Венесуели інформув, що в неділю, 2-го травня ц.р. тут, після урочистої Служби Божої, відбудеться посвячення пам'ятника на новій могилі проф. В. М. Кричевського на Українському православному цвинтарі св. Андрія. Акту посвячення довершить Владика Мстислав Перворіарх УПЦркви в ЗСА, який є почесною головою згаданого Комітету, а головою є мистець Петро Холодний.

ПОМЕР Д-Р МИРОН НИЖАНКОВСЬКИЙ

Вітбі, Онт. — Д-р Миرون Нижанковський, учасник Визвольних Змагань, бувший старшина УСС, УГА і першої Дивізії УНА, помер тут на 82-му році життя з суботи, 17-го квітня. Панакхиди були відправлені в неділю, 18-го квітня, а похоронні відправи в вівторок, 20 квітня, в українській католицькій церкві св. Юрія в Оттаві, а відправи на цвинтар Юніон-Осиротів дружини Володимиру, дочку Лідію Маринювич з мужем Петром і чотирма синами, брата Зенона, ближчу і дальшу родину в Україні, ЗСА, Канаді, Європі і Австралії.

СВОБОДА

UKRAINIAN NEWSPAPER PUBLISHED DAILY EXCEPT SUNDAYS, MONDAYS & HOLIDAYS (SATURDAY & MONDAY ISSUES COMBINED) BY THE UKRAINIAN NATIONAL ASSN., INC., 30 MONTGOMERY ST., JERSEY CITY, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОЮЗУ 65¢ мідс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні випадки скорочувати надіслані матеріали, незалежно від того, чи є вони повними. Авторі, які хочуть, щоб їх матеріал був опублікований повністю, повинні надіслати оригінал і копію. Редакція не відповідає за зміст оголошень. Редакція не відповідає за зміст оголошень. Редакція не відповідає за зміст оголошень.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справа Леоніда Плюща

Головну подію української діяльності в першому кварталі цього року, також з уваги на її міжнародний характер, була без сумніву справа Леоніда Плюща: його звільнення з Дніпропетровської "психушки" та переїзд, разом з дружиною і двома синами на Захід, але головним його першим виступом на міжнародному і українському форумах в Європі та відвідині виступу в Америці і Канаді. Очевидно, що сьогодні це немає відповідної перспективи, щоб могли оцінити цю "справу" в повній ширині, але деякі підсумки і висновки вже наявні.

Насамперед треба мати на увазі, що Леонід Плющ перед його звільненням і переїздом на Захід був відомий тільки з свого українського прізвища та з свого мужнього виступу в обороні людських прав в Советському Союзі і описів з його неспроможності навіть під найбільш раціональними тортурями. У протилежності до таких відомостей про виступ українського руху спротиву в Советському Союзі, як Валентин Мороз, Вячеслав Чорновіл, Ігор та Ірина Калінін, Василь Стус, Іван Світличний та багато-багато інших, відомих з їхніх писань, про самого Леоніда Плюща та його світогляд і переконання нічого не було відомо аж до його появи та виступів на Заході. Тим не менше він, з уваги на своє українство та з уваги на його виступ в обороні людських прав і його терпіння, був включений в широку акцію оборони політ'язнів, яку українці поведи самі та інспірували у вільному світі. Саме з цих, а не будь-яких інших світоглядних чи національно-політичних причин Леонід Плющ, після його звільнення, став для українців у вільному світі своєрідним символом активного учасника підсоветського українського руху спротиву.

Нічого дивного, що в такій ситуації вже перші його виступи в Відні і Парижі, зокрема його інтерв'ю в "Le Monde", в яких він сам себе окреслив "нео-марксистом" і невірною, викликали поважну констатацію серед українців. Цю констатацію ще збільшили обставини його відвідин та його виступи в Нью-Йорку, до чого на свій лад причинилися і деякі українці, групи і особи, та їх спекуляції, жертвою яких могла б була впасти і українська громада і сам Плющ.

Сьогодні, хоч і без відповідної перспективи часу та без уваги на дальший розвиток, вже існують підстави, щоб з призначенням для широкого українського громади сказати, що вона здала і цей черговий іспит, і здала його в багатьох відношеннях.

Насамперед треба ствердити, що часто зворушливі привітання для Плюща віддзеркалювали надії і повальні почування української громади не так для самих Плюща, як до тих усіх героїв українського руху спротиву та жертв народобичової советської системи, яких Леонід і Татяна Плющі в очах цієї громади символізували.

Не менш поважним виявом зрілості нашої громади треба вважати і те, що не зважаючи на всі сентименти і почування, ця громада ясно і недвозначно відкинула світоглядно-політичні декларації Плюща, не відмовляючи йому самому права на такі переконання, які він має. З окремих відволонань треба ствердити, що від тих світоглядно-політичних декларацій Плюща відмежувалась, за деякими тільки винятками, українська молодь, щодо якої могли бути побоювання, що вона могла поспати під вплив поширених тепер в коледжах і університетах Америки і Канаді ліво-радикальних течій.

Були також побоювання, що такі виступи і декларації Плюща можуть кинути нео-марксистську і безвірницьку тін на інших учасників підсоветського українського руху спротиву та послабити серед українців на Заході акцію оборони українських політ'язнів в Советському Союзі. Дотеперішній відомий на відвідині і виступи Плюща цих побоювань не потверджує.

Міркування можна б продовжувати. Але всі вони зводяться до того, що висловив сенатор Генрі Джексон у відповідь на одного листа у зв'язку з виступом Леоніда Плюща в Мангеттен Центрі в Нью-Йорку в приватності сенатора Джексона та з неформальним зверненням Плюща до нього в справі Розенберґів. Сенатор Джексон у своїй відповіді в цій справі пише:

"Я хочу запевнити Вас, що я розумію, що лев Плющ говорив сам за себе, а не як репрезентатив українців в Америці чи українських дисидентів. Моя власна політична філософія та релігійні вірування різняться від Плющевих, але мені хочеться вірити, що ми поділяємо основне зобов'язання щодо підставових людських прав. Також важливо мати на увазі, що П. Плющ знав волі, що тільки дуже короткий час та що він був предметом крайніх советських фізичних і психіатричних зловживань протягом майже двох років перед його звільненням. Ми в Америці цілком певно можемо собі дозволити на деяку терпеливість і співчуття до п. Плюща і його родичів з уваги на його відвагу та на терпіння, що він їх знав за рук советського уряду за висловлювання його особистих переконань..."

Під цим твердженням сенатора Джексона напевно і з переконанням підніметься більшість українців. Не можна також заперечити, що Плющ своїм рішучим засудом звинувачення советської системи та своїм постулатом незалежності України на форумі європейських комуністів і соціалістів зробив добру прислугу для української визвольної справи.

Для нас, українців у вільному світі, справу Плюща можна вважати за закінчену. Українська громада зріло вважала поважну чергову пробу, що рівнозначна з черговою поразкою для "того третього", який миг зв'язувати свої спекуляції із появою Плюща на Заході.

Видержавши цю пробу, українці у вільному світі тепер з тим більшим завзяттям і тим більшою рішучістю можуть і повинні продовжувати і посилювати свою акцію на допомогу українському народові рятуватись від заплямованої і здійснюваної тепер кремльськими народобичовими повної загалди засобом "злиття націй".

Роман Разманний

СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР ПОЛІТИЧНОЇ ЕМІГРАЦІЇ

Людство усіх віків нової ери поділяло незмінну актуальність евангельської драми. Навіть у сучасну епоху грубого матеріалізму окремі люди, а то й цілі суспільства, вбачають у евангельській розповіді свою долю. Страсний Четвер — це історія людини і людства у крутій межових ситуацій.

Наближення свого Страсного Четверга передчував поет Микола Зеров, коли на початку марко- і левітсько-го володіння в Україні 1921 року писав, що "крут евангельських історій" звучить дійсно, як уміло описана алегорія "про наші підлі і скупі часи".

Підлі часи, бо навколо метушилися "кати і кустодії", що їх наставляли над українцями нові володарі — новий "синедрион, і кесар, і претор".

Скупі це були часи, бо серце тоді "докроку обділило", як леметували інші тогочасні поети, Тичина, агітаційні під лицемірством фарисеїв і примиренців — учорашніх оборонців закону своєї нації.

Правдиву картину того ліхоліття в Україні та в суміжних країнах Східної Європи під володінням марксистів — левітців накреслили українські та чужоземні автори. Поміж нами живуть і ті, що пережили той Страсний Четвер на утисках своєї нації.

Але навіть у вільних умовах життя українці невідліки від випробувань свого Страсного Четверга. "Крут евангельських історій" повторюється із незмінною актуальністю так часто, як повторюються помилки у житті людини чи суспільства. Українська політична еміграція саме вступила у свій Страсний Четвер.

Зродилась наша еміграція в наслідок воєнного катаклізму на європейському континенті. Перед Іродом утікали невинні особи і родина у далекий невідомий ім Єгипет: в Америку, в Канаду, в Англію, а хто в інші цивілізовані краї. Поступово біженецька громада перетворилася у збірного носія української самостійницької ідеї — культурної, духовної та економічно-політичної.

Після двох з половиною десяти років тяжких зусиль здавалось українська політична еміграція врешті вступила на передмістя свого "Єрусалиму", цего успіху. Прорвано мур недовір'я суспільств країн Заходу. Назва "українець" уже здвинула достойно на кількох континентах. Українська державницька ідея делалась глибше візуальна у тямку державних діячів різних країн. А нападні бездомні біженці у кожному "Єгипті" виростили у скромну, однак реальну салу.

Це була Квітня чи Верба Неділя української політичної еміграції. Та ще не проголосили ра-

йорудний народичо
можемо сподіватися
лимитишися
адже ми
земля
не страляла
а тепер
що з неба почало
до нас
тоби
на голову
осіла
ти й не помігаш.

На паста, "крут евангельських історій" не кічається ані Страсним Четвергом, ані Великою П'ятницею. На зміну їм приходять Воскресіння.

І після нашого Страсного Четверга мусить прийти душевне і ідейне відродження української політичної еміграції. Треба тільки, щоб усі едучимі українські патріоти, а зокрема стійкіші провідники, не забули про те, що, — як писав замучений марксистами — левітцями у Сибіру поет Микола Зеров, — це ми переживаємо Страсний Четвер політичної думки:

Це нам пересторогу
півень тіє,
Для нас на дворищі
багаття тіє
І слух гуде архиєрейський
зор.

Варто замислитися нам
усім над цим...

Щоб ніхто з нас не опісля не мусів до кінця свого життя
наїтись за те, що у свій
Страсний Четвер відкрив
бичованої, термом коронової
української правди.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ

УНСОЮЗУ!

ЖІНКИ — ПЕРШІ СВІДКИ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

(ІЗ СОВОРНОГО ВЕЛИКОДНОГО ПОСЛАННЯ ЄВРАХІЙ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ)*

(3)

До того вчислимши лише кілька жіночих постатей, що мають своє значне місце в часі Христових страстей і Воскресіння. Жінка Пилата перестерігала свого чоловіка, щоб не засуджував Невинного. (Пі імя Прокла, згідно з християнською традицією, і вона померла як християнка). А жінки, що стрічали Ісуса на Його хресній дорозі? Вони плакали й співчували Ісусові, раді бо йому помогли в Його опущенні й понижанні. Св. Вероніка, яка, не зважаючи на військову охорону, отримала скривавлене обличчя Ісуса. Вірні невісти йдуть з Ісусом відважно аж на Голгофу. А ця Жінка, що в глибини смутку стояла мужньо під хрестом і пригортаючи до себе пророцтво Симеона у савитні — Страдальця Мати, Скорбя Мати, як називав її наш народ! І ті жінки, що в третій день співають до гробу, щоб віддати Розп'ятому останню прислугу! Вони попертають із радісного вістою про Воскресіння!

Ось, Дорогі Врательні і Сестри, поді і постаті зі Святого Письма, що в іншому світі показують нам особу жінки і в інший спосіб кажуть нам її шанувати у світі евангельської науки. Жінка має своє переважне місце серед Божих творів і того місця не можна міняти чи вкривлявати. У списках святих, які Церква постійно доповнює новими канонізаціями, знаходимо велике число жінок, які своєю вірою, любов'ю до Бога, навіть своєю мученичою смертю дали "відчення про Христа". Дві жінки Церква відзначила навіть титулом Учительства в Церкві: св. Тересу з Авільї і св. Катерину з Сієни.

Приклад святих Мироносиць залишився назавжди в житті Церкви та її історії. І Христос Господь полаго-словив їх працю. Вони перші проголосили світові й самим апостолам вістку про Христове Воскресіння. А скільки в історії Церкви жінок, що, як мироносиці, пішли за Хрестом і вибрали чернече життя, вибрали вічне дивинство ради Христа і стали тим невідомим світом безмежних сівацьких Божого слова, як катехитки, вихованці. Скільки наперу-ли вони молодих душ на правдиву дорогу! Це є наші Сестри: Василіанки, Студитки, Службиці Непорочної Зачаття Матері Божої, Носифанки, Носифатки, Мироносиці, Катехитки св. Анни, Катехитки, Вітанки й сс. Згромадження Святого Духа.

Скільки добрих матерів були єдиними вчительками своїх дітей Христової віри! Скільки добрих подруг на вершні своїх чоловіків на добру дорогу не раз по довгих літах мозольного терпе-

ливості, молитви і навіть жертви! Направду — це велике діло мироносиць для Христа! "Істинно кажу вам: що ви зробили одному з моїх братів найменших — ви мені зробили" (Мат. 25, 40).

Погляньмо ще на життя Церкви. Скільки вона, як добра Мати наша, виховала собі благородних дочок в різних жіночих чинах, які своєю працею, молитвою і жертвою допомагали і допомагають у будові Христового Царства на землі. Ми цього можемо не спостерігати і тому в нас серед юначок сьогодні не бачимо того багатства і охоти піти служити Христові. Подумаймо над тим у цей великодній часподумаймо над великою роллю жіноцтва в історії Церкви і просім Воскреслого Господа, щоб послав наші Помісні Українські Католицькі Церкви велике число святих мироносиць до наших жіночих чинів, щоб вони скриплили нашу працю тепер і може незабаром вже у вільній Україні. Наша Ватиканська конференція по своїй Голгофі тих, що попустили б мир любові й жертви для бажаних духовних ран. Молімося за наші монаші покличання серед наших дівчат, а Ви, батьки, не жалійте віддати своїх дочок на службу Божу бо це велика служба і велике відзначення для Ваших дочок і Вас самих.

Віклиці погляньмо ще і в нашу рідну історію на ролі жінки. Українська жінка відіграла в житті українського народу відправку історії дуже видатну роллю. Велика княгиня Ольга, перша наша християнка, як зветь її історик, була володаркою України в тих часах, коли в тодішній Європі жінка не мала таких прав, як у нас на Русі-Україні. Рівність жінки з чоловіком в праві була однією з великих українських традицій. В українському сімейному житті ролі між батьком-матір'ю були належно поділені, матерям належали домашня праця і опіка над дітьми до тієї міри, що дослідники називають наш рідний український матріархат. У важких часах жінка-мати свідомо несла головну моральну відповідальність за честь свого роду, за гідність свого народу. Вона була нераз єдиною виховницею молодого покоління в часах руїн і лихоліття, була зберігачем духовної стійкості і здоров'я народу, мови, пісні, традиції і звичаїв народу.

Згадаймо, наприклад, дочку Ярослава, що запровадила черництво в Україну; нашу Анну Ярославну, володарку Франції; чи Ярославну — вірну, шляхетну жінку князя Ігоря, яку опісля наш невідомий Воїн княжий став до доброї дороги не раз по довгих літах мозольного терпе-

І. Тесла

ВАРТОНИЙ ПОСІБНИК

Петро Оршикевич — ПОЧАТКОВА ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ І УКРАЇНСЬКИХ ПОСЕЛЕНЬ. Для клас У-III Шкіл Українського і самонавчання. Наукове Товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українського Товариства, т. 43. Нью-Йорк 1974. Стр. 207, 1л.

"Початкова Географія України" д-ра Петра Оршикевича — це новий і дуже потрібний набуток підручкової бібліотеки українських шкіл. Старанне видання, багате ілюстраціями, добір навчального матеріалу і його представлення роблять підручник одним із кращих.

У цьому короткому огляді хотів би поділитися з читачами своїми зауваженнями щодо об'єму навчального матеріалу, його розподілу, способу подавання, географічної термінології й назвишків.

Метою навчання географії України на середньому рівні шкіл українського і самонавчання загальні відомості про фізично-географічні і культурні умови життя і розвитку українського народу на його етнічній території в Європі і на поселеннях поза Україною. Об'ємне число годин змушує учителя обмежити географічний матеріал до найважливіших відомостей. Частина учнів має змогу доповнити її пошуків його на вищому курсі, однак, для великого числа учнів навчання географії України може скінчитися на середньому курсі. З того виникає необхідність подання відомостей зокруглених і учнів заохотити до самостійної дальшої праці. На жаль, до повноти бракує важливий розділ про господарство. Учням має інформація про мінеральні багатства, про родючі ґрунти, ліси й води, але нічого не сказано про використання цих природних багатств. Тому, на мою думку, програму навчання і підручник повинні взяти до уваги господарську географію України вже на середньому рівні навчання. Другий недолік, це відсутність у книжці Пилипши, Хомишини, Поніна і Покутки.

Відомі розділ "Історичні місця", в якому названо 109 місцевостей. Окрема мапка показує їх розташування. Подана тут інформація може різнож добре використати в навчанні історії й літератури.

Розподіл та чергування матеріалу задовільні. Незручності виступає поміщення уступу "Етнічна межа" на кінці книжки, коли уступ "Межі" Української ССР стоїть на початку. На мою думку, поміщення уступу "Межі" уможливило б порівняння сукупної української території з об'ємом України ССР.

Представлення матеріалу добре, деякі частини зразково, як не можна сподіватися від такого географа-фахівця й поволітного учителя курсів українського Товариства. Трапляються, однак, надто великі узагальнення, які деформують інформацію, дрібні помилки, як наприклад, "Україні є четвертою за чисельністю національною групою (Канада)..." Населення українців Канади зросло за 10 років (1961-1971) лише на 2.6 відсотка...

Відомості — українці за числом стоять на п'ятому місці після англіїв, французів, німців та

ВЕЛИКДЕНЬ В ГАНТЕРІ

Гантер, Н. П. — Церковний Комітет інформує, що в церкві св. Івана Хрестителя відбуватиметься Великодній відпів, який і минулих роках. В п'ятницю, 23-го квітня ц. р. о год. 2.30 виставлення Пляшанців, в суботу, 24-го о год. 7-й вечором — свячення пасок, сповідь, воскресна утрєня; неділя, 25-го квітня о год. 7-й ранку Вожественна Літургія.

Маріслава Прокоп

ПРО ТАК ЗВАНИЙ СОВЕТСЬКИЙ НАРОД

Для сторонніх обсерваторів сучасного стану й розвитку міжнародних взаємин у ССОР немає сумніву, що національно-патристичне, тобто протиріччя між московським імперіалізмом центром і прагненням неросійських народів Советського Союзу, з тепер однією з найбільших, якщо не найбільш слабких сторін советського режиму. Цей погляд, майже без винятку, підтверджують оцінки, зокрема нові емігранти з ССОР, також росіяни. Як повідомляла паризька газета "Русская мысль" від 29 травня 1975 р., письменник Александр Галіч, який недавно виїхав з Советського Союзу, дав у своєму інтерв'ю в Парижі таку оцінку цих питань: "Советський уряд бачить велику салу в національно-визвольних рухах, і боїться тієї сили більше, мабуть, ніж чогонебудь іншого. Повстання в національних республіках невідомі й неминучі, одним

тепер нову добу максимального акцентування націоналізму, а чимало з них загрожують відвертій повстанню, що посягнуть на межі расизму. У найбільш вульгарній формі це видно в настроях більшої партійної бюрократії в ССОР, яка вразно й плямово апелює до російського шовіністичного міщанства, а й інколи ще й сама підписує його апелати. У лагідніших же формах, часто прикриті поведінкою фразеологією, цей російський феміон виявляється в неприязню ставленні до неросійських народів окремих осіб з від російських дисидентів. Постаті типу академіка Андрія Сахарова, чи Владимира Буковського, які мають можливість засуджувати русифікацію і визнавати несправедливе право неросійських народів ССОР на самостійність, є, як досі, дуже рідкісні.

З другого боку, таке російське розуміння "інтернаціоналізму" як міжнародних "взаємин" виглядає як природу самооборони неросійських народів. Це створює відомі конфлікти, точніше, безперервну боротьбу між Москвою і підпінатими народами. Крім засобів фізичного насильства, Москва про-

теставляє прагнення неросійського народу, як нібито хвилю майбутнього, яка, мовляв, робить їхні прагнення до самостійності не актуальними. Зайво доказувати, що ця концепція — це звичайний імперіалістичний маневр, один із тих, яким упродовж віків послуговувалися завоювальники чужих країн, зокрема Росія. Але це не в чому не помешує небезпечності цієї концепції для неросійців. Тому варто цій проблемі ближче приглянутися.

За обов'язку членів у ССОР визначенням, советський народ — це нова історична, соціально-політична спільність людей різних націй і національностей Советського Союзу, що мають спільну територію, державу, політичний і соціальний устрій, економічну базу, спільні економічні структури, спільний склад духовної культури, світогляд (марксистсько-ленінський) і спільну, значить російську мову міжнародного порозуміння. Теоретично національної політики ССОР кажуть, що советський народ творився у двох джерелах: від жовтневої революції 1917 року до перемоги соціалізму в ССОР у 1930 роках і від того часу до сьо-

години, коли вдосконалюється соціалізм та будуть створені основні комунізму. За таким визначенням, советський народ є продуктом епохи соціалізму, подібно як нації є продуктом капіталізму.

Згідно з паянцією в ССОР доктринально советський народ не є національною, а понаднаціональною і багатонаціональною формою, він також не є мішцевою, а перекідною фазою в розвитку міжнародних відносин від окремих націй до безнаціонального комуністичного суспільства. До часу, коли припаде до утворення такого суспільства у світовому масштабі, мають постати в окремих районах світу міжнародні регіональні спільності людей подібні до советського народу. В таких спільностях існуватимуть ще окремі нації, які однак будуть поступово зближуватися одна до одної, отже проходять крізь такий процес, крізь який проходить те пер нації і національності Советського Союзу. Коли ж у ССОР переможе комунізм, зберуться те своє існування окремі нації, але вони будуть більше зближуватися і зливатися. Проте до повного злиття націй і утворення безнаціонального суспіль-

(Продовження буде)

ЄДНІСТЬ - ПОМІСНІСТЬ - ПАТРІАРХАТ

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПАРАФІЇ СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧІКАГО

Ч. 2.

1976

ЧУДО НАШОЇ ВІРИ ТА НАЙБІЛЬША ПОДІЯ ІСТОРІЇ

З радістю в душі та з усмішкою на обличчі зустрічаємося з цим чудом року разом із цілим українським народом в Україні та тисячами наших братів і сестер по цілому світі світлий празник Воскресіння Христового — чудо нашої віри та найбільшу подію історії.

Воскресіння — це порівню історична подія та особливе чудо. Як подія, воно відбулося в певному часі і було засвідчене людьми так само, як і інші історичні моменти. Як чудо, воно залишилося поза часом і простором, як і поза можливістю зрозуміти його людським розумом. І власне тому Церква навіть не намагається пояснити Воскресіння — вона лише проголошує його, бо такі Божі діла наукою дослідити неможливо. Іх мусимо лише з почестю визнавати при допомозі нашої віри.

Апостоли, наочні свідки Воскресіння, ніколи не намагалися пояснити, як Христос воскрес — вони лише проповідували і стверджували факт, що це дійсно сталося. З такою вірою всі вони закінчили своє життя і то в найбільшій мученицько смертю, бо, як ми можемо не говорити про те, що самі бачили та чули? (Діяння 4. 20).

Як подія в історії, Воскресіння Христове є основою всіх навчань Церкви впродовж століть. Сама Церква наголошує це своїм богослужінням би дослідно про довж цілого року. Бо як же ж без цього могла вона так довго проіснувати? „Що було споконвіку, що ми чули, що бачили своїми очима, що оглядали, і чого руки наші доторкалися, про Слово життя, а життя об'явилося, і ми бачили, і свідчили, і звістували вам життя вічне, що з Отця перебувало і нам явилася. Що ми бачили і чули, звістувало і вам, щоб і ви мали спільність з нами“ (Ів. 1-3). А св. Павло ще глибше пояснює таїнство Воскресіння, пишучи: „А якщо Христос не воскрес, то марна наша проповідь, то марна й віра ваша“ (І Кор. 15.14).

Віра у Воскресіння — це теж і особливе чудо. Вона так глибоко вкорінена у свідомості та переконанні людства, що за неї віддали життя своє не лише перші апостоли — наочні свідки, але й мільйони християн до новітніх часів включно, свідками чого є і новітні мученики та ісповідники, що в сучасній історії Церкви, а передусім, нашої, Української Церкви, записані золотими буквами для гідного прикладу нам усім.

Зворушливі моменти безстрашності та героїзму визнання віри у воскреслого Христа можемо знайти тепер у споминах в'язнів більшовицьких концтаборів та тюрем, в яких описують численні епізоди із величезної святкувань, що дуже часто закінчувалися кривавою пімстою комуністичних нападів.

Такі події із більшовицьких концтаборів повторюються і по сьогодні. Коли режимна „Церква“ Пимена хоче дістати статус релігійної установи в цілому вільному світі включно з Католицькою Церквою, то в той самий час на їхніх очах ще і сьогодні ув'язнюються українські священики та вірники і на церквісній території Московської „Церкви“ завжди умудрюються знайти належне „оправдання“. Цьогорічний Великдень в Україні знову так дуже подібний до першого Великодня. І хоча й тепер Христа хоронять у гробах в'язнів, заслан та концтаборів і салкуються привалити Його каменем забуття, то Іх зусилля даремні, бо людина не в силі перемогти Божу могутність. До тих, що шукають уже померлого Христа, приходять

З ВОСКРЕСЛИМ ХРИСТОМ ДО ПЕРЕМОГИ

Хоч і у гріб зійшов Ти, Безсмертний, то адвою зруйнував Ти силу, і воскрес єси як переможець. Христе Боже, жінкам мировосницям вистави: Радуйтеся! — і Твоїм апостолам мир даруєш, падшим подаєш воскресіння (Кондак Великодня). Перемога Христа над смертю, над діаволом, над гріхом — це головна тема всіх великодніх гаманів, а також і воскресіння Богослужб, що безпастанно чергуються в усі неділі року і ні на хвилину не дають нам забути про ту велику правду, що „Христос воскрес із мертвих, смертю смертью подолав і тим, що в гробах, життя дарував“.

Може бути, що в інші спокійні часи людям легше було оприйняти благовість Христового Воскресіння, але сьогодні напевно не одна із нас спитає себе: чи годяться тепер говорити про воскресну радість, про перемогу Христа над темними силами зла серед постійного неспокою, воєнних лихоліть, пожеж революцій, націоналізмів, расових і соціальних непорозумінь, злочинності і моральної розгубленості, коли не добро, але зло майже на кожному кроці переміг? На рідних землях шаліє жаклінний терор, наші відважні герої терплять нечувані фізичні й моральні тортури в тюрмах за заслани, у психіатричних інститутах. Тут у вільному світі розкладає нас незгода, байдуже, чуже деморалізуюче докльи, загрожують нам безпека винагородження. Не краще є і в нашому церковному житті, бо, на жаль, не всі члени Помісної Української Католицької Церкви прийняли чудом урятовано-

го з більшовицького пекла Ісповідника віри Блаженішого Патріарха Йосифа як свого провідника, новітнього Мойсея, що з волі Божої має перевести нас з неволі до нової обіцяної землі. Дуже влучно описує о. В. Кариченко невідраді церковні відносини в журналі „Нива“ ч. 2, 1975. Він пише: „Але діавол не спить, він віднайшов новітнього Юду і то не одного, а вони знов відгребали в попелищах не Єрусалиму, а Риму — і Анну і Каїфа і стратилішого Пилата обмиваючи руки: Я невинний крові Пророка...“ Той самий сатана піддає гасло „нема в нас царя, тільки кесар“ (Іо. 19.15). Чи можна це тут говорити про якусь надію на краще завтра, про радість Воскресіння, чи не мають слухніти сучасні песимісти, що зневірено говорять: „Бог помер, не Великдень, але Велика П'ятниця є єдиною дійсністю нашого існування“?

Нашою християнською відповіддю на ці важкі питання і різномірні сумніви мусить бути рішуче „ні“. І хоч би навіть цілий світ уже валівся і „сумерки боги“ непроглядно темніли, ми окутували сонце, то навіть і тоді мусимо непохитно вірити, що з нами правдивий Бог, з нами воскреслий Христос, що не терпіючи, смертю і Великоднім, але Воскресінням, життя і великою радістю є остаточною метою нашої земної мандрівки. Тому і в Хрестопоклонну неділю співаємо: „Хресту Твоєму поклоняюся, Владико, і святе Воскресіння Твоє славлю“. Таїнство Хреста нерозривно зв'язане із таїнством Воскресіння; без хре-

ВЕЛИКДЕНЬ — СВЯТО СВЯТ

Колись був лоташем золотий,
Пташинею оцетаний над межами,
Заманний квітками на обожині,
Мов писанка, узорами змержана,
Розгойданий лужками передзонами
Над селами, над нивами-загонами,
Розспіваний зайвою діглат —
Великдень, свято свят.

Тепер гудками ает заглушений,
Залитий галасу шумкою хвелею,
Іде задуми попомом притрушений,
Немов гернець у віру келію.
Він і не він... Хиткими кроками
Між змародерів вежами високими
Глядить стежок до наших хат —
Великдень, свято свят.

„Христос воскрес!“ — і враз між стінами
Душа грізного, нагнє птаця крилами,
І вірою озрита, опромінена
Вже налітається новою силою.
Це він — відвідений і непереможений
Пекельними воротами ворожими,
Над Злом провідник перемоги Божої,
Одязнений в небесний маестат —
Великдень, свято свят!

Роман Завадович

ста, терпіння і смерті немає воскресіння.

У Старому Завіті є чудова картина, як пророк Єзекиїл, просвіщений Божим Духом, удостоївся побачити чудо Воскресіння. Він каже: Я прийшов на долину, мавлену людськими кістками, і промовав тоді до мене Господь: „Сину чоловічий! Чи оживуть ці кістки?“ Я відповів: „Господи Боже, Ти знаєш“. Тоді сказав до мене: „Пророчи над цими кістками до них: „Вми, сину кістки, слухайте слово Господнє!“

Я прорік, як мені було сказано; і як я пророкував, виник шум, і ось, встав рух, і кістки до кісток стали зближуватися. Глянув я — як ось на них жила, і поросли вони тілом, а зверху відкрили їх шкіра, та не було в них духу... і я прорік, як Він сказав мені; і ввійшов до них дух, і вони ожили та поставали на ноги — сила-силенна люду.

Тоді Він сказав до мене: „Сину чоловічий! Оті кістки — це все дім Ізраїля. Вони кажуть: „Кістки наші високі-

ли, надія наша пропала, прийшов кінець нам!“ Тому пророчув і скажи їм: Так говорять Господь Бог: Ось я відкину гроби ваші, і введу вас мій народ! з гробів ваших і приведу вас назад в Ізраїльську землю... і дам вам дух мій, і ви знову оживете...“ (Єк. Єзекиїла 37).

Чи ця пророка візія і ті могутні слова не стосуються сьогодні в особливій мірі і до нас, українців, і нашого народу, і нашої Української Церкви? Чи не доводять вони нам нових сил до праці, зматань, боротьби за високу ідею, чи не наповняють вони наші серця новою вірою в наше краще майбутнє? Напевно так!

Христове Воскресіння — це щось таке величне і могутнє, що ми не в силі збагнути усієї глибини цього таїнства. Правда Воскресіння і актуальна все й усього, навіть там, де по-людськи говорять, немає вже ніякої надії. Християнин, з'єднавши з воскреслим Христом, ніколи не надіється проти надії, навіть тоді, коли він, здавалося, біг, програв; коли його великі задуми, мов осіні листки, валються в болоті і топчуться людськими ногами. Для віруючого християнина ніколи не є запізніло. Навіть там, де вже царює смерть, де починається гниль і розклад, де люди скокуються нижче рівня тварин; навіть там наступить чудо Воскресіння, коли з вірою в Бога будемо жити, молитися, працювати.

Во Христос усе може не-

(Закінчення на стор. 4-й)

З ПАРАФІАЛЬНОГО ЖИТТЯ

● 84-ті роковини Блаженішого Патріарха відзначено 17 лютого Соборним Молебнем та врочистими зборами в аудиторії Собору. Доповідав гість з Ньюарку, ред. Василь Качмар.

● В празник Найменування Господнього і Св. Василія, 14 січня відзначено в Парафії ім'яни Владика Ісповідника, Кир Василя Гопка в Прішєві. При тій нагоді зібрано дар любови у висоті 400 дол. й переслано Солєнізанові.

● На Патріарший Фонд Парафія Св. Володимира й Ольги склала в 1975 р. через єпископську канцелярію та безпосередньо до канцелярії Блаженішого Отця Йосифа суму 16,452.97 дол.

● Парафія і всі прицерковні організації активно включилися у відзначення 55-ліття літературної творчості проф. Романа Завадовича, що відбулося 27-28 березня. В аудиторії Собору відбувся успішний бенкет з участю понад 450 осіб. Головне слово мав ред. В. Барагура. Проф. Завадович, відомий дитячий письменник, є так само активним в мирянському русі та членом редакції „Церковного Вісника“.

● Хор „Прометей“ при Парафії Св. Володимира й Ольги влаштував концерт скрипалі Андріяна Британа 21 березня. Фортепіанний супровід вів Тома Гриньків. Ця музична імпреза пройшла на високому мистецькому рівні.

● Сестрицтво Покрова Пресвятої Богородиці влаштувало 7 березня оригінальну імпрезу „Масляницю“. Крім перекусів, відбулася цікава програма з виступом Театральної Студії Молоді та цьогорічних дебютанток з Парафії.

● Братство Молоді Св. Бориса і Гліба провело успішний Вазар Молоді в дні 9-11 квітня. Прибуток у висоті понад п'ять тисяч дол. звернено на потреби Філії УКУ та на стипендії студентам, що цього літа возьмуть участь в курсах УКУ в Римі. З Парафії зголосилося шість студентів.

● В аудиторії Собору та в культурно-релігійному осередку Парафії розпочалися 20 лютого виставки Філії УКУ з циклу „Америка в житті української спільноти“. Вистави відбуваються щоп'ятниці і в них бере участь від 70 до 100 осіб.

● Доповідь присвячену Пресвятій Євхаристії виготовили на сходах Братства Св. Андрея 13 квітня о. д-р Любомир Гузар. Настоятель Собору, о. крилош. Маріян Бутринський говорив про євхаристійні конгреси та про нашу участь в найближчому 41-ому Конгресі в Філадельфії.

● 40-ві роковини ув'язненого Валентина Мороза відзначено Молебнем в Соборі 15 квітня. Правили оо. крилош. П. Джулінський, М. Бутринський, д-р І. Тялявський та гість з Риму, о. д-р Л. Гузар.

● Цьогорічний Великопосні духовні вправи веде о. д-р Гузар, що прибув з Риму і вже попередньо мав такі вправи в Торонто та в Парафії Св. Михаїла в Філадельфії. Окремо отець провідник дав духовні науки для молоді і дітей.

● Душпастир Парафії, о. Іван Кротець провів духовні вправи на початку квітня у Великій Канаді, та в Свято-Покровській Парафії в Клівленді.

● Неодовзі мають з'явитися у видавничій Братства Св. Андрея дві брошури, а саме ред. В. Качмара „Блаженіший Йосиф — відновитель нашої Церкви“ та д-ра В. Маркуса — мгр Є. Іванкова „Верстейська Унія із сучасної перспективи“.

● Театральна Студія Молоді при Парафії Св. Володимира й Ольги під режисурою Л. Цепинського після третьої постанови п'єси „Непереможний квіт“ в Чикаго, з великим успіхом відбула турне до Піттсбургу. Виставка нашої Студії в Піттсбурзі викликала ентузіазм серед давніх поселенців Піттсбуржанин. Студія готується до виступів в Чикаго й Омазі, Небраска, в рамках 200-ліття Америки й 100-ліття українського поселення.

● 18 квітня, на Квітну Неділю новообрані члени Парафіїальної Ради, Контрольної Комісії та Ради Арбітрів, як також члени управ церковних товариств склали в храмі врочисте приречення, що сумлінно будуть виконувати свої функції. Близько сто осіб взяло участь в акті приречення після врочистої Божественної Літургії.

КАЛЕНДАРЬ ГОЛОВНИХ ІМПРЕЗ ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ

22-27 квітня — Відправи Страсного Тяжля і Світлого Воскресіння

2 травня — Парафіальне Свячене

16 травня — Перше Святе Причасття під опікою Сестрицтва Покрова Пресвятої Богородиці

16 травня — День Матері, влаштований усіми церковними Братствами, Театральною Студією і хором „Прометей“

19 травня — Відкриття бібліотеки й читальні в доміві Братства Св. Андрея, 2247 Вест Чикаго Авеню

13 червня — Зеленосвятічні поминки на цвинтарі Св. Миколая

25 липня — Храмове Свято

5-6 вересня — Парафіальний Фестин

16-17 жовтня — Свято-Покровський Празник і великий парафіальний концерт та річний бенкет.

РЕЗОЛЮЦІЇ

ВОСЬМИХ РІЧНИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧІКАГО, 4 КВІТНЯ 1976 РОКУ

Зібрані на Восьмих Річних Загальних Зборах члени парафії святих Володимира і Ольги після поладження ділових справ парафії на поточний і наступний рік, зокрема вибравши склад нових парафіальних органів і доручивши свої плани праці, розглянули також і загальний стан Української Помісної Католицької Церкви і з цього приводу вносили такі постанови, що підтримують наші бажання, турботи та напружені праці:

1. Насамперед вітаємо Голову нашої Церкви, Блаженішого Патріарха Йосифа І, Постійний Синод і Синод Єпископів, а також Пресвященного Владика Кир Ярослава, єпископа єпархії св. Отця Миколая. Закликаємо нашу церковну Ієрархію дати постійну в обороні вікових прав нашої Святої Церкви, зокрема беззастережно ствердити і визнавати патріарше встановлення її помісності і східного устрою в рамках Вселенської Католицької Церкви. З жальцем стверджуємо окремі відомі серед ієрархії з-під цього волею Божою і волею народу досягнення нами патріаршого завершення і окремими священниками чи організаціями, щоб передумали свої погляди і беззастережно стали на становищі творення патріаршої і помісної Української Католицької Церкви.

2. Схилимо голови перед мучеництвом нашої Церкви на українських землях, яка вже тридцять років діє в катакомбах, формально поставлена поза законом совєтської держави. Не зважаючи на це, вона діє і славитиме своїм мучеництвом Ісповідництвом. Ми протестуємо проти нелюдської системи, встановленої безбожними совєтським урядом та проти співпраці з ними у переслідуванні наших братів і сестер в Україні з боку

в Америці. Закликаємо наших церковних діячів до тісної співпраці й активізації в парафіях і братствах, а також у мирянських організаціях типу товариств за патріархальний устрій, очолені у світовому масштабі Світовим Патріархальним Об'єднанням за Єдність Церкви і Народу. Мусимо поводити нашу енергію на всіх відтинках, щоб у цей критичний період життя нашої Церкви скріпити її на поселеннях та боронити Церкву-Страдницю на рідних землях.

3. З приводу цьогорічного Сахаристійного Конгресу в цій країні збори уважимо, що участь українських католиків, а зокрема з нашої парафії в серпні ч.р. в Філадельфії повинна бути численна й активна. Уповноважуємо парафіальний провід боронити заходи для зорганізування проці до Філадельфії, де наша парафія разом з іншими українськими католицькими громадами заманифестує своє єднання з усім католицьким світом, а водночас нашу живучість і самобутність у Вселенській Церкві. На цьому всесвітньому релігійному зібранні повинні бути також гідно представлені прагнення наших повноволених братів в Україні. Очікуючи приїзду до Філадельфії нашого Блаженішого Патріарха Йосифа, ми бажалимо численно привітати його там і дати йому повну підтримку у змаганнях за права нашої Помісної Церкви. При цьому збори висловлюють побажання аустриї Іх Блаженістю в Чикаго і запрошують Первоієрарха прибути поспішити наші усе сьогоднішні закінчений собор.

4. Загальні збори схвалюють дотеперішню діяльність Парафіальної Ради та з призначенням підтримують різні заходи й ініціативи щодо покращення нових діянок праці, а також високо оцінюють досягнення й діяльність наших прицерковних організацій. Одночасно збори наголошують на потребі дальшої інтенсивної акції парафії на відносно охопленні молоді релігій-

но-виховною працею — починаючи від найменших до молодих подруж, їхніх батьків. Ми повинні в нашій парафії звернути увагу на більшу товариську, виховну й освітню сторіну виконання наших дітей і створити тут, головню для дорослої молоді, середовище, в якому вона могла б засновувати здорові українські родини. Отці Душпастирі і Парафіальна Рада та всі наші установи й організації повинні разом з виховними організаціями та школами спільно вести змагання за повне збереження нашої молоді в українському середовищі й виховання її в дусі здорової християнської моралі й наших національних вартостей.

7. Збори уважимо, що наша парафія, частина великої української спільноти в нашому місті, повинна спільно з нею дбати про збереження нашої громади, розбудову і скріплення української ділянки та різних секторів складного життя українців, демо поборовати.

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Блаженішого Патріарха Йосифа, Високопреосвященних Владик — Членів Синоду Єпископів Помісної Української Католицької Церкви, Пресвященного Владика Ярослава, Єпископа єпархії св. Миколая, Всечесне Духовенство, цілий боговірний Український Християнський Нарід, Православних Братів, зокрема з собору св. князя Володимира на чолі з настоятелем, Всесвітнім отцем протопревітером Федором Вілєцьким і всіх, що святкують Великдень одночасно з Рідним Народом на Ватиканщині, щиро і сердечно вітають у світлий день Христового Воскресіння нашим традиційним —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Душпастирі, Парафіальна Рада й Миряни
Української Католицької Парафії
свв. Володимира і Ольги в Чикаго

ВАЖЛИВІ АГЕНДИ НАШОЇ ЦЕРКОВНОЇ ПОЛІТИКИ В 1976 РОЦІ

Минулий 1975 рік був драматичним в житті Української Католицької Церкви. Він збагатив наше церковне життя новими подіями, зареєстрував дальші здобутки, на шляху помісного і патріархального завершення УКЦеркви, але разом з тим створив ряд важких проблем, що вимагають розв'язання. Водночас нова дійсність ставить перед нашою Церквою важливі завдання, що їх треба здійснити так з погляду інтересів самої Церкви, як і загально-національних. Саме цей 1976-й рік мусить стати роком мобілізації наших енергій на подолання цих завдань, бо від їх вислідів залежатиме наші роки майбутньої нашої Церкви в Україні і на поселеннях.

Оборона Церкви й релігії в Україні

Цього року припадає сумне тридцятиліття формальної ліквідації Української Греко-Католицької Церкви в Західній Україні. З притиском належить ствердити, що йдеться тільки про формальну й урядову ліквідацію, бо ця Церква продовжує існувати в різних формах. Ані режим, ані ж Російська Православна Церква не розв'язали питання дальшого підпілляного й напіввідкритого існування Греко-Католицької Церкви в Україні. Навпаки, її подвійники — священники і вірні виявляють силу та підняють справу загалізування своїх релігійних груп. Низка петицій і виступів в обороні переслідуваної і поставленої поза законом Церкви свідчать, що рух опору діє, що люди борються за свободу сумління і право діяння однієї з національних Церков в Україні.

Яким же має бути ставлення вірних цієї самої Церкви у вітчизняному світі в обличчя цих подій? Немає сумніву, що ми повинні включитися в цю акцію нашими засобами і використуючи можливості, яких не мають наші земляки. Відмічання однієї чи другої „сумної річниця“ не може бути лише нагодою до оплакування важкої долі — Голоти нашої Церкви — Матері чи також нагодою до чергового демаскування антигуманної й варварської політики Москви в 20 ст. Це все ми робили й будемо робити, але воно не достатнє.

Наш грізний час і питання „бути чи не бути“ нашої Церкви вимагають конкретної акції оборони перед різними міжнародними чинниками з виразним прицілом на відновлення в правах Української Греко-Католицької Церкви, як також усунення всіх обмежень, що їх советська влада ставить різним релігійним об'єднанням в Україні. Є правильним, що саме в такій площині ставити за справу Світовий Конгрес Вільних Українців, розпочавши в цьому році акцію оборони наших Церков в Україні. Ми гадаємо, однак, що не всі складові частини СКВУ перейняли як слід цію справу і уважають її насюгодні першорядною. Проте, ми не видко, що з планування різних акцій, з преси та із окремих заходів.

Навіть наші церковні кола не виключили задоволення в цю акцію, хоч треба з признанням відзначити заходи канадської української католицької ієрархії, яка саме так ставить питання „КЦеркви в Україні“. Меморіал до прем'єр-міністра Канади, заходи перед законодавцями, перед римо-католицьким єпископатом, а впливання на міжнародну публіку мусять відкрити очі усім тим, хто переходить над справами переслідування релігії в СССР до денного порядку й дає їм пертурбації в Москві, як би ця була порядком партнером і здійснювала взяті на себе зобов'язання в Гельсінках. Саме в дусі цього акту слід на в різних країнах перед своїми, а далі перед Апостольською Столицею та Світовою Радою Церков, ставити на варті зріст справу переслідування релігії, зокрема за оборону дії Греко-Католицької Церкви.

Євхаристійний Конгрес 1976

Як попередні визначні церковні маніфестації українського чи міжнародного характеру були видатними етапами в житті Помісної УКЦеркви (вочистості 375-ліття Унії, благословення Собору Святої Софії, конгрес в Мельбурні, Святий Рік), так само і цей Євхаристійний Конгрес в Філадельфії у ювілейному році Америки може стати таким важливим кроком для дальшого розвитку нашої Церкви.

Ніде інде ми не мали такої можливості ствердити свою присутність і піднести свій голос, як саме в Філадельфії. Це ж бо столиця нашої Митрополії, перший престольний город нашого українського єпископства на поселеннях. Як те єпископат перед 70-рокками було здобуте, радше відбуде від Риму, у висліді боротьби й зусиль, так само і наш новий і піднесені статус патріаршої Церкви вимагають такої боротьби. Отож, нічого нового не стається в УКЦеркві; і тоді, й тепер треба нам боритися за належний нам статус.

Поважна наша участь в Філадельфійському Конгресі може надати підстави престижу нашої Церкви, а також змобілізувати наші внутрішні енергії для багатьох справ, включно з тим,

Срібний ювілей Осередку СУМА „Київ“ в Детройті

Повних 25 років Осередку СУМА ім. „Київ“ позначився інтенсивною працею над вихованням молоді та різних діяльних суспільно-громадських життів Детройту. Ювілейні відзначення з цього приводу відбулися у суботу, 14-го лютого 1976 р., у залі Українського Народного Дому.

Понад 360 учасників заповнили широкі стіни залу УНДом, в якій відбувався Ювілейний Бенкет. Програму бенкету відкрив голова Ділового комітету Дмитро Суліма. Прийнявши учасників, серед яких було чимало представників суспільно-громадських установ, сказав, що гасло „Вогонь і Україна“ здійснюється при всіх можливостях. Ювілейні відзначення почалися у неділю, 8-го лютого ц.р., в церкві св. Івана Хрестителя Богослуженням у наміренні української молоді та Панахидою за тих 21 сумишів, що відійшли у вічність на протязі чвертьстоліття. Сьогодні відбувається друга частина історії форм і для перекладу П програми заповнює відомого суспільно-громадського діяча, актора українських театрів Миколу Кавку.

Вступним словом майстер церемонії М. Кавка урів присутніх у святоточний настрій. Наступив момент, який залишиться в пам'яті на завжди. Представники Станції Братства УСВІС передали свій прапор Осередку СУМА „Київ“. Повставши з місць зібрані учасники, зрушені до глибини душі, слухували як Євген фон Драгидя і Василь Терлецький — УСВІС вручали Богданові Пліхоті — сумишів прапор Станції УСВІС, символ боротьби за ідеали Української Нації. Богдан Пліхота син Євгена Пліхоти, кол. воєна Української Повстанської Армії.

Правити від ЦК СУМ з Белгії та Крайової Управи в Нью-Йорку зачитала голова Осередку Віра Кудий. Прийнявши це склади: Івж. Богдан Федорак від Централу УККА і Відділу Південно-східного Мічигну. Борис Потопенко від ТУСМУ, д-р Микола Клімшів від Координаційного Комітету Організації Визвольного Фронту, Петро Рогатинський від СУМА ім. Пилипа Орлика, Володимир Кізіма від Плату, Ольга Рогатинська від ОЖ ООЧСУ, Тарас Когут від АБН, Г. Костюк від Т-ва кол. Воїнів УПА, М. Кавка від ООЧСУ, Від. 10-й, Івж. Василь Колочин від Метрополітально-го Відділу УККА і об. „Самоміч“.

Святову промову, ілюструючи дії Осередку на протязі 25-ох літ, бездоганною українською мовою виголосила народжена вже по за межами України Катруся Кізіма. Спершу він був як лавка Осередку ім. Пилипа Орлика, а від 11-го березня 1951 року як самостійний Осередок СУМА ім. „Київ“.

Завершившись організа-

про які була мова попередньо. Ми уявляємо собі, що в цьому конгресі могла б узяти участь уся наша спільнота з вітального світу. В спільноті Владик Мунгалської митрополії, що представляють в Америці Церкву наших братів закарпатських русинів, повинна б бути засвідчена останнім часом надшерблена наша спільнота. Владик, поза загальною програмою Конгресу, повинні знати час і відбутися свої синодальні наради із повним порядком дня. Очолений присутнім Первотерком, Блаженнішим Йосифом, вони повинні дати доказ своїм і чужим, що ми маємо опільний провід, його знаємо, що що ніхто не може маніпулювати на персональних розходженнях чи на різниці поглядів. В засадничих справах мусить бути єдність, бо цього вимагає вишнєю історична нагода.

По цій лінії повинна б іти підготовка Конгресу, головна української участі та програми так з боку місцевої української церковної влади, як і марианських членів!

Василь Маркус

ційно, Осередок розгорнув працю на всіх можливих ділянках культурно-виховного життя. Зорганізовано драматичний гурток, який з успіхом ставив театральні п'єси; танцювальний гурток виступав на різних громадських імпрезах, фестивалях, змаганнях, ставив вистави, фестивалі.

Головним завданням і важливою ділянкою було зорганізування юнацтва. Дуже швидко новозорганізоване юнацтво щільно збилювалося. У 1953 р. при Осередку основано Відділ Юнацтва „Полтава“. Праця над вихованням юнацтва вимагала відповідних форм та засобів. Для цієї цілі Осередок присвячував найбільше свої уваги та зусиль. Для літнього таборування молоді закуплено в 1953 р. простору площу над озером, біля 35 миль від Детройту. Жертовною працею та щедрих даними сумишів та привільних на площі збудовано конічні для таборування будинки, остроди для виступів, кухню-гостиницю, чудову каліграфію, споряджено спортову площу. З того часу таборування юнацтва відбувалося на власній оселі „Київ“. Тут і відбуваються Сумишів Змагання та фестивали громадських організацій Детройту.

Духова оркестра „Дніпро“ зорганізована у 1955 році, на різних виступах здобула собі добре ім'я. Від початку вона була під батуту д-ра В. Кушніра. Дещо пізніше зорганізовано оркестру мішаних інструментів.

Побіч згаданої роботи використовували різні нагоди для організації культурних чи мистецьких діянь. З уцелі відбувалися курси писання кераміки, малювання, вишивання, різьби, тощо.

Не байдужий був і спорт, такий для молоді. Сумишів дружини відбувалися і копаного м'яча змагалися з іншими подібними дружинами. Зараз при Осередку задовільно розвивається двохспівочий Ансамбль та хоровий мандоліновий Ансамбль „Гомін України“.

Працю Осередку описав на сторінках власної газети „Сумишів Стат“, що появлявся періодично.

Здобувши у 1972 р. Перший Прапор Головної Управи СУМА Ділового Комітету, Володимир Кізіма від Плату, Ольга Рогатинська від ОЖ ООЧСУ, Тарас Когут від АБН, Г. Костюк від Т-ва кол. Воїнів УПА, М. Кавка від ООЧСУ, Від. 10-й, Івж. Василь Колочин від Метрополітально-го Відділу УККА і об. „Самоміч“.

Уся згадана праця це наслідок гармонійної співпраці членства з кожнорічною управою та підтримки нашого громадянства. Доволі трудно згадати всіх тих, що вклали своє знання, працю та гроші для косяної праці на протязі років. Кожнорічна управа позначалася чимось корисним для Осередку. Варто б згадати хоч би голів Осередку на протязі чвертьстоліття, а саме: Антія Горак, о. Іван Ващук, Григорій Королішкін, Лев Футала (2 роки), Євген Василья (3), Іван Терлецький (5), Федір Токарчук, Любомир Кізіма, Дмитро Суліма (2), Василь Бабій (2), Михайло Калінич (2), Юрій Вонсул, Микол Федорів, Віра Кудий (2). Трох останніх вже тут народилися. З признанням згадано працю Стефана Лескова, який через 25 років сповняв обов'язки фін. реф.

Осередок активізувався у загально-громадській роботі та в політичній діяльності, тісно співпрацюючи з Організаціями Визвольного Фронту.

Глибоко обдумав та наскрізь підкаву промову святою громада вислухала з повною увагою. Описав о. прелат Михайло Вонзичак провів вступну молитву, по благословенню вечерю, а згодом склав привіт та побажання Ювілейній. Вечеря відкривалася куховарською амплією нашого життя під кермою Марії Суліми. Перед кінцевою молитвою заключне слово сказала голова Осередку Віра Кудий, описав запрошена до мікрофону Марія Суліма склала подяку Михайлині Фурді за видатну допомогу та всім паям, що причинилися працею та всім іншим для ювілейного бенкету.

Вокальна частина програми відбулася у горішній залі. Першими виступили

„Непереможний кліч“

Госа в трох діях „Непереможний кліч“, це дії з визвольних змагань Другої світової війни. Автор і постановка — Любо Цепинський; режисер — Ліля Цепинська; помічник режисера — Ерік Кон; музичне оформлення — Орися Покорна; інструментальні — Роман Андрушко, Володимир Касараба, Любо Цепинський; хореографія — Любо і Ліля Цепинські; костюми — Дана Діка, Тетяна Рейнарчик; декорації і світлові ефекти — Віліям Вольський; характеризація — Станіслав Воржала; реквізити — Тарас Вондар; фільм до прологу „Окупація“ — Михайло Пилипчук; п'єска студії — Надія Савина; мовна редакція — Дмитро Грушецький; оркестра — члени міського театру в Чикаго; адміністрація — Управа Театральної Студії Молоді при парафії св. Володимира й Ольги в Чикаго; духовний провідник — о. радник Марія Вутринський; програмка (окладина) роботи Наталки й Романа Завадовичів. Склад і друку української друкарні „ГАРТУР“ в Чикаго, Іл.

Вже друге Театральна Студія Української Молоді при парафії св. Володимира й Ольги в Чикаго подарувала українському громадянству вагальово підготовлений та по-мистецьки і зі смаком поданий дарунок у формі фільмово-музично-хореографічного монтажу п.н. „Непереможний кліч“. Цей дарунок у передсвятковому різдвяному настрої мав зокрема те, що свою символічну вимову. Два роки раніше ця сама студія під тим самим мистецьким керівництвом і адміністративним провідом привезла на „поділ Америки“ — до Нью-Йорку й Філадельфії — театральну ідентифікацію повісті Андрія Чайковського „За сестрою“. Обидві презентації цього юного ансамблю глибоко відрізнялися у пам'яті і серці тих, що побували на цих виставах, не жаліли похвал усім організаторам і виконавцям. Це ж був балет і цілою дією, що лікує наболілі душі і серця!

Останній виступ цієї патріотичної молоді, що відбувся у суботу 29-го листопада м.р. в Нью-Йорку та в неділю 30-го листопада м.р. у Філадельфії, залишаючи собі цілу гаму різнобарвних вражень. Усіх осіб було 60, разом з членами оркестри, батьками й матерями учасників вистави. Вони не жаліли ні труду, ні часу, ні грошових видатків, подорожуючи понад 2,500 миль автобусами, авто й літаками, щоб показати нам, „де є наша молодість“. І ця молодість показала нам, що вона є, живе, росте й працює на користь рідній громаді.

Про п'єсу подав коротку інформацію сам автор: „В історії важливішим є не лише об'єктивні факти, але й те, як ми їх розуміємо і яке значення сьогодні вони для нас мають. Тому епізоди в цій п'єсі, хоча не завжди відповідають дійсним фактам, не є неправдливими, цілеспрямовані і сподівані, що були надхненням для багатьох не менш фантастичних, проте правдивих подій нашого недавнього історичного досвіду“.

У п'єсі виступають юні артисти: Юра Цепинський, Роксана Діка, Володимир Руденко, Андрій Городишкін, Віктор Руденко, Андрій Веремішкін, Ігор Гриневич, Роксана Цепинська, Марко Пилипчук, Уляна Віліньська, Микол Лисанчик, Адріана Пилипчук, Ростислав Дахнівський, Марія Слободяна, Богдана Віліньська, Марія Дахнівська, Ірина Тропчук, Степан Пилипчук, Христина Андрушко, Олесь Рейнарчик, Ростислав Зоботан, Петро Відний, Зірка Фридер, Юрко Панахичин, Марта Городишківська, Марія Рейнарчик, Марта Попель, Лариса Яхторевич, Христина Заплетіна, Ліля Ганкевич, Іван Пилипчук, Михайло Віпч, Володимир Віпч, Іван Чичула, Андрій Чичула, Христина Боднар, Дарія Гіряня, Марта Винниченко, Марія Відний, Ярослав Діка, Христина Савина, Богдана Глубіш, Ліля Кіналь, Гаурус Пилипчук, Роксана Савина, Таїса Маркус Марія Юсько, Христина Пилипчук, Зоряна Скоморох, Діана Григорчук, Марта Коломєць, Михайло Пилипчук, Василь Скоморох, Маріан Джукльовський, Андрій Сеніца, Христина Савина, Марія Визванюк і Мирослав Васараб.

Хто з них був добрий, хто найкращий? Всі були добрі, а серед добрих не бракувало й найкращих. За цей мистецький п'єр, що ми його на цих виставах у Філадельфії протягом трьох годин мали нагоду споживати, висловлюємо наше щиросердечне спасибі, перш усього авторів і мистецькому керівникові ансамблю — Любо Цепинському. Усім виконавцям роль: хлопцям і дітям, повстанцям і солдатам, циганам і тиroleм, французам і японським дітям, танцюристам і танцюристкам складаємо подяку на руки незрівняної пари — Юрі Цепинському і Роксолані Діко. А всім, що трудилися коло цієї імпрези, батькам і матерям, що шили костюми та придбали все потрібне для ансамблю, усім тим, на чій плечав спочивала вся адміністрація вистави, транспорт, про харчування та приміщення по квартирах, — і з Чикаго і з Філадельфії, — стискаємо відчужені руки. Дякуємо особливо духовному опікуну ансамблю, о. радникові Маріяно-ві Вутринському.

По закінченні вистави дякували та подарували квіти гостям з Чикаго — д-р Петро Стерчо, голова Відділу УККА, та маестро Володимир Шапаровський, голова ОМУС-у, за чим благословенням та під опікунок крилом проходила ця імпреза у Філадельфії. Від ансамблю сказав слово ладик о. М. Вутринський. Згодом весь ансамбль та гостей прийняли і частували вечерю в приміщенні парафії св. Архистратига Михайла парох о. Лев Любінський та члени цієї парафії. На дружніх розмовах і під супровід щирих промов час прокотився до пізньої.

Іван Костюк

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ УНСОЗУ!

В. П.

3 ВОСКРЕСЛИМ ХРИСТОМ ДО ПЕРЕМОГИ

(Закінчення зі стор. 3-6)

вірних Тоніа, наперту, спалі, щоб показати нам, „де є наша молодість“. І ця молодість показала нам, що вона є, живе, росте й працює на користь рідній громаді.

Евген Іванків

Що хочуть почути слухачі від автора?

(На маргінесі авторського вѣчора Ольги Мак у Клівленді)

Клівленд, Огайо. — В суботу, 14-го лютого ц.р., в залі „Під банком“ (колишньої Української Школиці) на Пармі, відбувся довгоочікуваний авторський вѣчир колишньої поселенки Бразилії, а тепер замешкалої в Торонті, Канада, письменниці Ольги Мак.

132 учасники обидвох статей були живим доказом, що клівлендці цікавилися цією письменницею, з типово-психологічним підходом до своїх тем і персонажів.

Якщо трактувати справу з прийнятого на таких імпрезах протокольного, чи традиційного боку (вступне слово про автора, слово самого автора, читання його творів, питання до автора й відповіді), то, за одним технічним недоліком — браком мікрофону — все було в належному порядку.

Імпрезу влаштував клівлендський Вчительський Громадський, відкрив голова цієї установи — проф. Маріан Дуб. Рідкошлюбна вчителька Любомира Мичковська, а теж й імпреза референта Вчительської Громади, подала коротку біографію авторки, з переліком її творів: „Вогонь“, „Чудаси“, „Жайра“, „Проти переконань“, „Куди йшла стежка“, „Каміння під косям“, невидана же історична повість для юнацтва „Руслом утору“ та багато довгих і коротких нарисів і оповідань.

Перше враження від появи рослої, постановної авторки, з фігурою й обличчям античних героїнь: репект... Коли додати ще впевнений тон мови, злати Ольги Мак авторкою, чи письменницею, а не автором, письменником — стало так же незручно, як називати Усууса Ганну Дмитерко десятилітню, четакою, чи сотнією (тільки що зробити з українського граматиком, яка вперто ділить людей за принципом роду-статі: письменник — письменниця, автор — авторка?...).

Ольга Мак, яка запустила вже коріння в канадський грунт доволі глибоко, щоб бути вибраною й переможницею на голову Об'єднання Письменників Дітячої й Молодечої Літератури, на вступі радла організувати в Клівленді Драматичний Гурток, чи Студію Мистецького Слова, яких тут нема („хтось сказав, „С“?.. — так нема“).

Подумом бразилійського прелату та священика нового підходу до авторських виступів вийшло зі сцени, як авторка відкрила на залі і представила учасникам одне подружжя, з якими вона в Бразилії жила в стінах спільної хати (без даху), разом рубали ліс та воювали проти небезпечних гадів і пауків.

Таким імпрізованим вступом авторки підвищив сподівання учасників нарешті дистанції, що вони хочуть на авторських вѣчорах почути: щирі сповіді-розповіді автора про свою творчість, на тілі неважко здогадатися життя. Вони хочуть почути про істинні поштовхи — причини його (її) писання, про всі зовнішні (екологічні) впливи на автора й есенціальні зміни в перисові визначеному руслі твору, про вершини й низини його творчості... і т.п. і т.п.

На жаль, поза наведеним єдиним епізодом, учасники і тим разом мусили задовольнитися традиційною лінійною програмою. Авторка, після свого короткого слова, з вішними вже даними про себе і свою творчість, сиділа за столом на сцені і прислухалася, як три учасники (Роман Телішевський, Ірина Завадська, Христина Сушко) й

одна абсолютка (Марта Шпанковська) з місцевої Рідної Школи солідно читали її твори. А потім і сама авторка дала себе спокусити на читання уривку одного свого твору.

Але... і в час свого читання і в час запитів-відповідей вивченого тону в мові авторки вже не було. Не було його і в інтерв'ю з цією письменницею в радіо-аудіо-визвольного Фронту, під керівництвом Степана Зорія, яке провела згадана на вступі вчителька Любомира Мичковська. Підгоном у відповідах Ольги Мак були здержані недоговорення, чи й жалі, а залишення без згадки деяких своїх більших творів та мова про постійні перероблення текстів свідчили про невдоволення самою собою...

Можливо, на такий настрій складаються подвійні причини: зовнішні і внутрішні — а можливо, одні і другі творять цілість.

З відривних відповідей авторки ми почули, що останню твору, історичної повісті для молоді (!), вона не може видати, бо... не має на те грошей. Коли ж авторка такого твору відносно є головною Об'єднання Письменників Дітячої й Молодечої Літератури (отже з першої руки знає, як батьки „дікаються“ рідною книжкою для своєї рідної дитини) то перша, зовнішня, причина повинна всім бути ясна.

Можливо з цим пов'язана і внутрішня „суб'єкти вна причину невдоволення авторки самою собою. Ніхто не мігши, як Іван Франко, мріяти про те, „якоби писно вдат палку, відхнену“, „що мільйон порина й веде на путь спасення...“ Можливо, Ольга Мак уважала за свою вину, що її твори не мають сили вести читачів на таку спасенну путь — і тому переробляє свої твори.

Коли ж це окрема справа, коли письменниця просто запуталася в тенетах психології своїх творів і персонажів, то рада дуже всім: „відпсихологувати“ всі твори й діючих осіб. Авторка до цієї міри сповнена психологічності, що навіть найсудовіша операція вийде йд. й авторці цілості справи на користь: вийде тільки діалектичний „Leerlauf“ — „дорозний біг“, — психологія персонажів буде проявлятися в дії, а не в слові. Чи може нам під цю пору бути щось більше на потребу?...

В закінченні свого радіо-інтерв'ю Ольга Мак радлом відзначала владний тон своїх мови і несподівано спитала: „що ви питаєте (а з нею всі слухачі)?“

„А що ми робимо для визволення України? Це ж справа справ — як буде Українська держава, то відпадуть усі наші болі, журби і страхи, тоді будемо мити і патріархат і все те, за що ми боремося...“

І цим розширом горділого лузла письменниця дивною поладала! (6) і свою проблему: ніщо так не є на потребу (визволення) України в письменників наших Об'єднання, як творити позитивну літературу, з діючими, конструктивними, комбатантськими персонажами, які не дискутують — тільки будують, які готовлять не паперові революції — але справжні революції для визволення України.

Нам здається, що тоді талановита письменниця Ольга Мак нарешті знайшла б себе саму, знайшла б ту душевну рівновагу, яку архієпископ Шин називав мир душі і змилував б куди вчалося, як три учасники (Роман Телішевський, Ірина Завадська, Христина Сушко) й

О. Гайсак

ВИСТАВКА КАРТИН АНАТОЛІЯ КОЛОМІЙЦЯ

в галерії „Леви“

2833 W. Chicago Avenue, CHICAGO, ILL.
ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ

30-го КВІТНЯ, П'ЯТНИЦЯ, 7-ма год. веч.
1-го ТРАВНЯ, СУБОТА, 10 ран. — 10 веч.
2-го ТРАВНЯ, НЕДІЛЯ, 10 ран. — 10 веч.

Ця виставка присвячується
ДВІСТІ-РІЧЧЮ АМЕРИКАНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ
І СТО-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ
В АМЕРИЦІ.

КОМІСІЯ ЛІТЕРАТУРНО-ДОПОМОГОВОГО ФОНДУ
ОУП „СЛОВО“ ім. МИКОЛИ ПОНЕДІЛКА

Список пожертв ч. 2

Збірка на поминальному вечорі та обіді в Нью-Йорку, в 40-й день смерті, 6 березня ц. р. \$374.00
Гурток Прихильників Мистецтва, Трой, Н. Й. — 32.00
Проф. Марія Овчаренко — 25.00
В.П. Валентина Переславська — 25.00
Олександр Неділко — 20.00
Ярослав Климовський — 15.00
В.П. Христиня Ігорівна — 15.00
В.П. Іванна І Ярослав Клим — 10.00

Збірка на жалобних сходинах Гупульського Т-ва „Чорногора“ в Чикаго, в 40-й день смерті с. п. Миколи Понеділка:

В.П. Микола і Катерина Домашевські 100.00 дол., Д-р Василь Стефурак 50.00 дол. По 10.00 дол.: В.П. Катерина і Сильвестер Машкевич, Марія Юзифович. По 5.00 дол.: о. Протопресв. Федір Вілєцький, Вудик Михайло, Дубовик Степан, Зінченко Єлизабет, Козарічук Марія, Мироник Анна, Тимчук Олександр. По 2.00 дол.: Іванчук Євгенія, Ілляк Сергій.

За Комісією ЛДФонду „Слово“ ім. М. Понеділка: Гр. Костюк, гол. І. Керницький, фін. секр.

ЖІНКИ — ПЕРШІ СВИДКИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ровнини. А скільки мужніх жінок за козацької доби, які підтримували козацьких полковників і гетьманів у їхніх нелегких політичних клопотах. Чи не має вимови ім'я Марти Борецької? Чи не відома велика пошана гетьмана Івана Мазепи до його матері Ігумені, до якої за порадою у тяжких рішеннях ходив великий гетьман? А як швидко та з співчуттям оспівана жінка і її доля в наших народних піснях і думах, в літературі! Жінки не рідко із зброєю в руках боролися нашу державу, боролися своїм храми й замки, а скільки їх по-геройськи з молитвою на устах гинули в тайгах і тундрах Сибіру! Скільки натерпівся їх по різних тюрмах, а одинокі, їх провинило було їх бажання берегти велику рідну спадщину, або й те, що виконували своїх синів-дочок на щиріх патріотів своєї Батьківщини! Скільки наших матерей не могли зазнати того материнського щастя тішити своїми дітьми, бо віддали їх на світанку їхньої молодості на велику жертву за Бога, його правду і за свою рідну землю! А хто не знає пісні, повної плачу, сліз і горя, синів поза колоцями дровами, що попали в

большевизм, тюрми і табори: „Мамо, чи чуєш Ти мене?“, і проповіді Блаженішого Йосифа на цю тему в Лорді?

Зокрема жінка в поволеній нації має особливе значення і завдання для свого народу і своєї Церкви. Вона виховниця дітей, вона плекає і зберігає національні традиції в родині і в громаді, вона несе поміч потребуючим, ту поміч організовуючи в різний спосіб в християнських організаціях, і не раз вона є єдиною, що це успішно своїм серцем і героїзмом вміє зробити.

Жінка народу, що опинилася на чужині й поселеннях, має теж свої окремі завдання. Чужа, часами неприхильна довідка, чужа, дуже часто нездорова й небезпечна вплив можуть наряд винагороджувати, можуть його позбавити правдивої віри, зіпсувати його вроджені, одичаві високі й добрі прикмети. Хто ж може захоронити молюче покоління, дітей, від тих шкідливих впливів і небезпек як не мати своїм терпеливим словом, проханням, напінням, поученням і молитвою? Тому великий татар і відповідальність за долю нашого народу і його нового покоління падає на наших українських матерів. Ім і належить признання від нас усіх за їхню працю у своїх родинках, за їхню дбайливість про красу наших храмів на чужині, за їхню працю у наших шкільницях, за їхню організованість по наших поселеннях.

В цей Великодній час занесімо свої гарні молитви за наших українських матерів і жінок, щоб Господь кріпів і благословив їх якнайкраще сповняти їхню місію в нашій Церкві й у нашому народі!

На видання творів св. п. Б. Кравцевої

(ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОГО МОГИЛУ)

ЛИСТА ч. 6

1 Василь Рудко	\$ 25.00
2 Ельза і Олег Силєковичі	100.00
3 Д-р Ярослав Падох	50.00
4 Ярослав і Теодозія Гайваси	20.00
5 Модест і Наталія Захарченки	25.00
6 Платон і Марія Стасюки	25.00
7 Лідія Одежинська	10.00
Разом:	\$ 255.00
Попередньо проголошено:	\$ 2,691.03
Разом досі:	\$ 2,946.00

Насильство Москви над українським піаністом

(З приводу виступу О. Слободяника в Нью-Йорку)

Підється тут про особливу успішній і про виїмково високому рівні концерт українського піаніста світової слави, Олександра Слободяника над нашим містом. Концерт цей, з дуже цінного і почесного циклу: „Величчя виконавців“, відбувся у впродовж до останнього місяця, Філдгармші чи т. зв. телера Айрі Фішер Голл, 14-го березня ц. р. Другу частину концерту так зна-

менито підбрано, що не можна собі нічого кращого й бажати, та тут: кість у горлянку, перша частина. Слободяник, замість українських композицій, яких на фортепіані є удосталь і що їх він, як представник в першу чергу українського народу, повинен би і мав би грати, мусів виповнити першу частину програми моськовською музикою.

Врешті доходимо до наміреного і одухотвореного моменту, а саме до другої частини програми Слободяника, яка була одним величчям душевним пиром. Це була його любов так найкраща — досі — гра. Від 1973 р. він ще замість впродовж до останнього місяця, Філдгармші чи т. зв. телера Айрі Фішер Голл, 14-го березня ц. р. Другу частину концерту так зна-

Книга нашого часу!

„ФЕНОМЕН“

Уже вийшла — понад рік — друкована нова книга „ФЕНОМЕН“ Івана МАНИЛА-ДНІПРЯКА. „Феномен“ (де-сета збірка) — це нові оригінальні твори, передбачення й прокування Нострадамуса до 2006 року, новий Нострадамус, лист Памі Кеннеді до Автора, Форд до Брежнєва приїхав, тощо. Книга добре ілюстрована! Подарунково видання! Ціна — \$3.00. Хто ж зацікавлений, ким калікандів (знайомих), той може вислати за кожний прим. „Феномена“ лише \$2.00. Замовлення та гроші (можна готівкою в конверті) висилати на адресу:

Mr. I. Manlyo
Cumberland Rd. 2
Millville, N.J. 08332, USA

Спеціальні Великодні Передачі

ГОДИНИ УКРАЇНСЬКИХ МЕЛОДІЙ
РОМАНА МАРИНОВИЧА
з ВАШИНГТОНУ І НЬО-ЙорКУ

НЬО-Йорк — Неділя, 25-го квітня 1976 — ВЕЛИКДЕНЬ — 6:30 ранку, WNYC FM 105.9, New York
ВАШИНГТОН, Д.К. — Неділя, 25-го квітня 1976 — ВЕЛИКДЕНЬ — год. 5-та веч., WGTS FM 90.1, Washington, D.C.

ЗІ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

всіх Великомішанових Спонсорів, Слухачів і Глядачів та Прихильників і Противників наших програм, всіх Керівників інших програм, Української Церкви та Церквотів Ієрархії і Духовенство на чолі з нашим Патріархом Йосифом І, наш Політичний Провід, Українське Товариство й Установи, Українську Пресу та Молодь, Приятелів і Знайомих, Родину і всю Українську Спільноту у вітальному щодені, на Рідних, але поволеніх Землях і всіх Людей Доброї Волі вітат та щиро серцем побажання ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

перешлає

РОМАН МАРИНОВИЧ з РОДИНОЮ

ГОДИНИ УКРАЇНСЬКИХ МЕЛОДІЙ

РАДІО-ТЕЛЕВІЗИЙНОЇ ПРОГРАМИ

Ukrainian Melody Hour

P.O. Box 2267, Washington, D.C. 20013

Увага! В НЕДІЛЮ, 25 КВІТНЯ 1976 р. Увага!
на РАДІОВИСІЛЬНІ WSOU FM 89.5

буде передаватися

Українська Великодні Програма

від Української Православної Церкви св. Вознесення в Мейнфелд, Н. Дж.
9:30 до 11 ранку — ВЕЛИКОДНЯ УТРЕНЯ.
Год. 8:30 до 9:00 веч. — СВЯТОЧНА ПРОГРАМА у співпраці з Українською Студентською Громадою в Сітон Гол Університеті.

Ласкаво просимо послухати наші радіопередачі та запросити Ваших Знайомих слухати наші програми.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

НА ВЕЛИКОДНІ СВЯТА

ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ, 23-го квітня — ВЕЧІРНЯ З ВИНЕСЕННЯМ ПЛАЩАНИЦІ — год. 7-ма веч.
ВЕЛИКА СУБОТА, 24-го квітня — СВЯТА ЛІТУРГІЯ ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО з ВЕЧІРНЕЮ — о год. 9-18 ранку.
ЧИТАННЯ ДІЯ АПОСТОЛЬСЬКИХ — год. 10-та веч.
ВОСКРЕСНА УТРЕНЯ І СВЯЧЕННЯ ПАСОК — год. 11-та веч.
ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ — 25-го квітня — СЛУЖБА ВОЖА СВ. ІВАНА ЗОЛОТОСТОГО, о год. 10-18 ранку.

ЦІРО ВІТАЄМО ГОСТЕЙ.

Адреса Церкви —

652 Irvington Ave., Marlowood, N.J. Tel.: 763-8982

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

о. Іван Наконечний, настоятель

За Управу — Леонід Гусак, голова

В ОТТАВІ ВІДБУЛАСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

реклад українського тексту Служби Божої. Деякі важливіші частини були наголошено рецитовані всіма служителями-владиками в англійській мові.

Ніо Євангелії усіх привітав в англійській, французькій і українській мовах Митрополит Максим. В українському зверненні він зазначив, що тим урочистим відзначенням сумних роковин 30-річчя переслідування беззаконними комуністичним режимом нашої Церкви ми хочемо відзначити в окремий спосіб три речі, а саме: 1) вродило виявити нашу невіддільну солідарність з нашою багаторічною Церквою і цілим українським народом на землях України; 2) заповнити водночас наших братів і сестер на землях України, що ми молилися і змагаємо всіма силами до того, щоб їм прийти на допомогу та діджати чимсь корше повної свободи, та 3) апаємо до всіх людей доброї волі, щоб вони відважно стали в обороні наших переслідуваних братів і сестер та усіх християн, які терплять переслідування за залізною заслоною.

Головну проповідь виголосив в англійській і французькій мовах президент Канадської Єпископської Конференції Еммет Картер, Єпископ Лондону в Онтаріо. Владика наважачо ясно накреслив тернисті шляхи УКЦ на протязі історії та виразно показав тиранські засоби, якими беззаконний комуністичний режим уже на протязі 30 років старався знищити Католицьку Церкву на землях України.

Незвичайно зворушливі враження було під час молитви „Вірною“, коли українські Владика, за Христовим записом обіймалися з іншими Владиками. Найбільш зворушливим було спільне, дуже єдине рецитвання свхристийного канона перед осяченням. Це перший раз, що ціла католицька ієрархія Канади так вродило молилася разом із нашими владиками і українським народом за звільнення нашої многотрадіальної КЦ в Україні. Господню молитву „Отче наш“ англійською мо-

вою проказали в один голос всі делебрати. Заамовну молитву прочитав французькою мовою архієпископ із Ст. Боніфас, Манітоба, Владика Антоній Гако. До с. Причастя приступило дуже багато вірних; причащали чотири українські Владика. Під час с. Літургії співав поодинокі молитви мішаний хор під диригентурою п. М. Чолій з церкви св. Івана Христеїля з Монреалю.

Хор з дуже вирізняючим гарним голосами, диригентом (вона ж і солістка з великим музичним талантом) своїм мистецтвом виконанням дуже доброго репертуру причинили до звеличання цього небувалою торжества. Операція співацька, член квебекської опери, заблистала в сольо „Вогородице Діво“, муз. А. Гнатюшина. Окремі і належне признання диригентів і хорів за виконання „Многа літа“ (царське), муз. Дерундяка, під час відходу Владик від престолу по Службі Божій.

Неофіційне прийняття для гостей, організоване головою місцевого КУК ім. Бідданом Шуляквичем, відбулося в катедральній залі після Служби Божої. Присутні високо оцінили українську гостинність та виявили окреме задоволення з того, що могли під час цього неофіційного прийняття краще з собою познайомитись та закріпити новостворену українську дружбу.

Петиція до прем'єра міністрів Канади П. Трудо

В цей день, 6-го квітня, українські Владика вручили петицію прем'єр-міністрів Канади, П. Трудо, щоб він виступив в обороні переслідуваної УКЦеркви і українського народу на землях України. Петиція має 12 сторінок машинопису з підписами усіх канадських Владик, до якої долучені п'ять заступників з виявленням історичних документів про переслідування УКЦ і українського народу в Україні.

Про цю маніфестацію було подано на телевізійних новинах, а місцеві журнали „Джорнал“ і „Сітізен“ помістили знімки і коментарі.

Президент Форд заплатив 94,000 доларів податку

Вашингтон. — Пресовий секретар Білого Дому Рон Нессен повідомив у вівторок, 20-го квітня, що президент Джералд Форд заплатив 94,568 доларів федеральною податку за 1975-й рік і одержав 11,600 доларів звороту від Податкової Служби. Нессен зазначив, що федеральний податок Президента становив 42 відсотки з його прибутку, який вносив 252,000 доларів, та за-

кликав інших кандидатів на пост президента також оприлюднити інформацію про їхні податки та фінанси в загальному. Інші речники Білого Дому заявили, що цей запис був звернений головним чином до Рональда Рігена, колишнього каліфорнійського губернатора, який є конкурентом президента Форда на номінацію Республіканської партії.

СОЮЗОВІ!

ПРИДВАННЯ 400 ЧЛЕНІВ ЦЬОГО МІСЯЦЯ — ЦЕ МЕТА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ. ВКЛЮЧИТЬСЯ І ВИ ЧЛЕНСЬКУ КАМПАНІЮ І ДОПОМОЖІТЬ ОСЯГНУТИ ЦЮ МЕТУ.

Замість квітів на могилу

бл. п. інж. МИХАЙЛА МІНЧАКА

пожертву на Патріарший Фонд зложили:	
Олена МІНЧАК	\$25.00
Дмитро МІНЧАК	20.00
Люба і Микола КОБРИН	20.00
Леонтин МІНЧАК	10.00
Петро ВІЗНЯК	10.00
Разом	\$85.00

Теодор Терен-Юзюк

З нещодавнього skutком повідомляємо Рідню, Друзів і Знайомих, що 16-го квітня 1976 р. трагічно відійшов у Вічність на 19-му році життя

бл. п.

ЮРІЙ ЛІХНОВСЬКИЙ ДУБАС

уроджений в Пассейку, Н. Дж., відзначаючий студент каледжу і б. п. вступу. Похоронні обряди відбулися:

ПАНАХИДА — 18-го квітня 1976 року.
ПОХОРОН — 19-го квітня 1976 р. з Української Католицької Церкви в Кергонксоні, Н. Й. на місцевій цвинтарі.

Присвіт безжонним горем:

тамо — СТЕФАН

мама — ПАВЛИНА

брати: СТЕФАН

І ВОЛОДИМИР

Вибута з Родина в Україні і на еміграції

Згідно з 33 Статутом Українського Народного Союзу

ЗВИЧАЙНЕ РІЧНЕ ЗАСІДАННЯ

ГОЛОВНОГО УРЯДУ

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ІЗ ЗВИЧАЙНИМ ПОРЯДКОМ НАРАД

— відбудеться —

в днях від 24-го до 28-го травня 1976 року

на відпочинковій оселі „Союзівці“

в Кергонксоні, Н. Й.

Початок нарад в понеділок, 24-го травня, о год. 10-й ранку.

Українська Студентська Громада

запрошує Українське Громадянство і Молодь на

ВЕСНЯНИЙ РАВТ

що відбудеться

в суботу, 1 травня 1976 р., о год. 8:30 веч.

в новій залі УНДому

140 Prospect Avenue, IRVINGTON, N.J.

ГРАЄ ДВІ ОРКЕСТРИ:

„Сини степів“ і „Чілдрен“

- Вступ \$6.00 для дорослих; \$5.00 для студентської молоді.
- Столики просять замовляти на ч. телефону:
- Дануша Шебунчик — (201) 783-6188; Христя Ткач — (201) 371-2378.

ПРОВЕДІТЬ СВЯТОЧНО, РОДИННО,
СПОКІЙНО, ВЕСЕЛО

ВЕЛИКОДНІ СВЯТА НА СОЮЗІВЦІ

Після Торжественних Служб Божих та свячення пасок

СПІЛЬНЕ ТРАДИЦІЙНЕ
ВЕЛИКОДНЄ СІДАННЯ

- Знаменита нагода для працюючих господинь приїхати на готове.
- Замовляйте місця на СОЮЗІВЦІ — КЕРГОНКСОН, Н. Й. Тел. (914) 626-5641.
- ПРОВЕДІТЬ ЦІ СВЯТОЧНІ ДНІ ДАЛЕКО ВІД ГАМОРИ МІСТА, СЕРЕД ЗЕЛЕНІ ВЕСНИ, ЧИСТОГО ГІРСЬКОГО ПОВІТР'Я.

НЕМА ТО ЖЕ НА СОЮЗІВЦІ!

ВЕЛИКДЕНЬ

В ПАРАФІ

ПРЕСВЯТОЇ

ТРОЙЦІ

В КЕРГОНКСОНІ

НА СОЮЗІВЦІ

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

22-го квітня — СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР, год. 7-ма веч. — Страсти ГИХ. Читання 12 Євангелій.

23-го квітня — ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ, год. 6-та веч. — Вечірня і вишодження Псалмів.

24-го квітня — ВЕЛИКА СУБОТА — Служба Вож. Свячення Пасок — від 2-4 по пол. під церквою.

25-го квітня — ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО — год. 10:00 ранку — Воскресна Утреня; мідх з Псалмів і Торжественна Служба Вож. (По Службі Божій — Свячення Пасок).

26-го і 27-го квітня — СВІТЛИЙ ПОНЕДІЛОК і ВЕДІРОК — Служба Вож., год. 7-ма веч.

Парох о. ІВАН МАК

Paid by Ukrainian National Association, Inc. and "Svoboda" Ukrainian Daily